

„Zima je tu. Mogoče je to moja zadnja zima. Jaz bom preminul — smreka doli na vrtu pa bo še stala — kot bi zanjo ne bilo starosti, ne bilo zime, kot bi imela vedno pomlad.“

In zapadel je prvi sneg. Tudi smreka na Lavanovem vrtu je bila belo odeta. Njene veje so se pripogibale pod cvetjem, ki ga trosi okrog zima.

Ko je videl stari Lavan, da ima i smreka belo odejo, mislil si je: „E, tudi za smreko pride zima.“

Melo je, vedno bolj je melo, vmes pa je divjala divja burja. Globoko je pripogibala vitko smreko. Naposled je ta zahreščala in pala na tla.

Burja je potihnila, kot bi se radovala, da je podrla Lavanovo smreko.

Stari Lavan pa je vzel v roko sekiro in šel na vrt. Počasi je stopal. Zeblo ga je. Tresel se je od starosti in mraza. Vendar ni pustil, da bi kdo drugi odsekal zadnje veje smreki, ki jo je on vsadil.

Prišla je pomlad. Uzrla je starega Lavana kakor lani. Smreke, ki jo je bil on vsadil, ni zapazila. Ta je bila že na žagi, in žagar jo je rezal za deske.

Jeseni je nehal živeti stari Lavan. Naredili so mu krsto iz desek one smreke, ki jo je bil podrl vihar na njegovem vrtu. Krsta je strohnela. Kmalu ni bilo nikakega sledu o nji.

Smreka ni imela večne pomladi. Lavan pa se je in se bo radoval v nebesih in vžival večno pomlad.

Toliko mi je znano o smreki na Lavanovem vrtu.

Ej, ti oblaček ...

Ej, ti oblaček, na nebem oboki

Si sodček odprl;

Cvetje si drobno na pisani loki

Potlačil in strl.

Lilijam nežnim na mojem si vrtu

Kelhe natočil;

Čmrlje, čebele in brze metuljčke

Vse si premočil.

Vitko vejevje si drevju potresel,

Hruške so pale

S posteljic mehkih, kjer mirno so prej se

In varno zibale.

Izpraznjen zdaj balzama sodček je tvoj;

Dalje potuješ,

Tja proti zapadu — Bog bodi s teboj!

Ali me čuješ?

Ljudmila Modičeva.

